ויבשק הסער על פני תבל
ונתגעש עולמי מבית.
נחשול אדירים סחף כל גבוליני
ושמם להביס ולמחות במחי-יד
תקוות כל הדורות.
עד שקם לנו דור בנים,
ובעוד טל שחרית על עפעפיו
ושחוק רננה בפיו,
עמס משא-גורל-עמו על שכמו
וחסם בגופו הנחשול
ונפל אל סלע-לבו! ---

על קרקע כי צמחה עריגת ילדותכם
והניבה פריה.
אכן, בוקר-חייכם לא הועב
ולא הועם זוהרו.

אכן גדלתם היום ואהבתם
בשתילי עץ רעננים בטרם קיץ,
בשלחים יונקותם לאדמה למוף מלשבה
ונושאים צמרתם אל-על
לרוות ממגד שמים.
ואולם, הקרקע נשמתכם
כבר נקצע ונטמן בגרזן
הצופן בחבו עתידות: חזון עם
נאבד הגבורה ואמונת-התם
בחלום ורודו.
ותפלה בלבני לאל:
כונן נוי צדם, אלוהים, בהלוך בגליהם
בנתיב הגבורה והדמל, ושמרם
לבל ימעדו, לבלי יפלו.